

Sărbătorile noastre (1)

Cum sărbătorim sărbătorile noastre?

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 02.12.2020, Actualizat: 02.12.2020

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: Numeri 10.10

Numeri 10.10: În ziua bucuriei voastre și la sărbătorile voastre și la lunile voastre noi, să sunați din trâmbițe peste arderile-de-tot ale voastre și peste jertfele voastre de pace.

Crăciunul a trecut, revelionul este aproape și următoarea zi de naștere, următorul jubileu vine sigur. Ne-am întrebă noi vreodată cum vede Dumnezeu toate aceste sărbători? Sau nu ne mai întrebăm, căci ne temem pentru că Dumnezeu este oricum „Cel care strică jocul” și nu ne „permite” astfel de lucruri?

Că Dumnezeu principial nu are nimic împotriva „festivităților” rezultă atât din Vechiul Testament cât și din Noul Testament. În Leviticul 23.2 citim chiar că Dumnezeu cunoaște sărbători, pe care El le numește „sărbătorile Mele”. Și în cartea Numeri 10.10 se spune: „În ziua bucuriei voastre și la sărbătorile voastre și la lunile voastre noi, să sunați din trâmbițe peste arderile-de-tot ale voastre și peste jertfele voastre de pace,” Nu putem noi vedea în zilele bucuriei și în lunile noi o imagine a sărbătorilor noastre, când sărbătorim în mod deosebit ziua de naștere sau Anul Nou? Vrem să facem această aplicare cu prudență și nu prea repede, căci dacă aici este vorba de „zilele bucuriei” și de „sărbătorile voastre”, atunci acestea erau timpuri deosebite în care oamenii se apropiau de Dumnezeu și se aduceau și jertfe de ardere-de-tot și jertfe de pace. Sărbătorile acestea nu erau numite „sărbătorile Domnului”, ci Dumnezeu le-a numit „sărbătorile voastre”. Ele aveau loc cu privire la Domnul – El era centrul. Fiecare sărbătoare era serbată având în vedere pe Dumnezeu și prin jertfa de ardere-de-tot și jertfa de pace se dădea lui Dumnezeu partea Lui.

Dacă noi ținem „sărbătorile noastre” în acest sens, că Hristos este centrul, atunci și aceste sărbători sunt spre onoarea Domnului. Cu regret multe din sărbătorile noastre nu au acest caracter, ci sunt deseori stricate prin lucruri lumești, lucruri care nu sunt spre onoarea Domnului și nu pot să-l fie plăcute. Deseori serbăm party ca și lumea. Probabil nu ne îmbățăm și suntem foarte „ordonăți”, dar sunt sărbătorile numai din cauza aceasta spre onoarea Domnului și au parte de buna-plăcere a lui Dumnezeu, pentru că noi nu facem multe lucruri proaste și imorale? Aceasta ar fi iarăși despărțire fariseică: ai bucurie de ceea ce nu faci și prin aceasta te pui probabil mai presus de alții. Pentru ca o sărbătoare să fie spre onoarea Domnului, trebuie ca Domnul Însuși să fie în centru.

Deci cum devine un party sau o serbare spre onoarea Domnului? Desigur în acest caz nu sunt puse limite fanteziei. Se pot cânta în comun cântări spre onoarea lui Dumnezeu, se pot ține expuneri scurte din Cuvânt, care sunt în legătură cu festivitatea. Desigur pot fi aduse și lucruri care sunt spre bucuria generală și nu poartă special caracterul spiritual – desigur ele nu trebuie să fie contrare unei vieți spirituale. Probabil în acest caz sunt apelați în mod deosebit tinerii, care probabil serbează un party care începe bine, dar care la sfârșit se termină cu un fel de dans de discotecă și consum de alcool.

Ar fi trist dacă zvonul ar fi adevărat, că tineri (și desigur nu numai aceștia!) discută ici și acolo cât de departe pot merge, ca să nu fie excluși. În orice caz nu se potrivește, dacă vineri și/sau sâmbătă serbăm party cherceliți și duminica dimineața cântăm cântări evlavioase în Adunare (Biserică). Aceasta va aduce cu sine mai devreme sau mai târziu o judecată severă. Să ne

gândim numai la 1. Corinteni 11, unde Masa Domnului a fost ținută în chip nevrednic și de aceea mulți erau bolnavi, slabi și unii chiar au murit.

Să ne gândim și la unele sărbători de revelion, la care înainte de ora 24:00 poți fi foarte evlavios și între ora 0:00 și ora 0:30 „uiți” că bucuria noastră ar trebui să *fietot timpul în Domnul*, deci și între ora 0:00 și ora 0:30. Putem noi cu adevărat „să renunțăm” *planificat* la cetățenia noastră cerească și pentru scurt timp să ignorăm atenționarea lui Pavel de a nu fi „asemenea cu lumea”? (De altfel aceasta este desigur valabil pentru multe alte lucruri; ceea ce face ca problematica să fie mai gravă este că la revelion o facem în public și probabil suntem observați tocmai de aceia care în rest au o imagine despre noi de creștini evlavioși. Vecinii noștri au păreri foarte exacte despre felul cum trebuie să se comporte creștinii!) În acest caz se amestecă lucruri care nu sunt potrivite împreună, ci sunt în contradicție unul cu altul. În Galateni 5 ni se relatează despre lupta între „Duh” și „carne” și că acestea sunt contrare una alteia. Dacă Dumnezeu în Vechiul Testament a interzis prin Lege să nu se îmbrace haine din material amestecat, „din lână și in” împreună, desigur aceasta nu mai este valabil astăzi în sensul strict al cuvântului, însă principiul rămâne: Dumnezeu urăște *principii amestecate*. El nu vrea ca noi să amestecăm lucruri care prin natura lor sunt contrare unul altuia (aici: Duh și carne; Galateni 5).

Nu vrem să trecem sub tăcere această tendință (a amestecării), dar vrem să ajutăm pe acei frați și pe acele surori, tânăr sau bătrân, care serbează sărbători, de care și Domnul Isus Se poate bucura. Tocmai într-un timp așa de greu ca astăzi, unde prin laicizarea creștinătății din jurul nostru unele lucruri ne copleșesc și la multe ne-am adaptat – tocmai într-un astfel de timp vrem să arătăm o cale care se orientează consecvent după Cuvântul lui Dumnezeu.

Probabil cineva va spune: Dar eu doresc să am puțină distracție! Dar, independent de forma distracției – ce va gândi Domnul Isus despre o astfel de propoziție, El, Cel care simte totul în adevăratul caracter al lucrurilor? În lumea aceasta, care L-a dus la cruce, care încă Îl batjocorește, încă Îl leapădă și tot mai puțini sunt cei care acceptă principiile Cuvântului Său, se comportă tot mai nerușinat cu Persoana Sa – în lumea aceasta vrem noi să avem „distracția noastră”? Să citim cum evaluează Dumnezeu această comportare:

- „Voi, ... care vă culcați pe paturi de fildeș [ambianță mare] și vă întindeți pe așternuturile lor [dorm comozi]
- și mâncați miei din turmă și viței din mijlocul grajdului [friptura festivă];
- care cântați după sunetul lirei și inventați pentru voi instrumente muzicale [muzica party], ca David;
- care beți vin în cupe adânci [alcool]
- și vă ungeți cu mirurile cele dintâi [îmbrăcămintea party și parfum]
- *dar nu vă întristați de prăpădul lui Iosif” (Amos 6.4-6).*

„Prăpădul lui Iosif” vorbește despre suferința de care a avut parte Domnul Isus din partea poporului Său și a noastră a oamenilor, cu toată dragostea Sa și dreptatea Sa; despre ura, nepăsarea, cruzimea, lipsa de simțăminte, nedreptatea sub care El a suferit îngrozitor, ca și Iosif odinioară. Frații lui Iosif au putut atunci să servească micul dejun în timp ce Iosif era în groapă. *Într-un anumit sens* pentru Domnul Isus nu este nici o sărbătoare de serbat pe

pământul acesta, căci El spune în Luca 22.18: „Pentru că vă spun că nicidecum nu voi bea din rodul viței până când nu va veni Împărăția lui Dumnezeu.” Abia în Împărăția de o mie de ani a păcii, când El nu mai este Cel lepădat, Cel răstignit și Cel batjocorit, ci este Cel onorat și Cel respectat de toți, El poate serba o sărbătoare de bucurie și bea din rodul viței. Cum va simți oare Domnul nostru, care a arătat nemărginită compasiune și a fost profund mișcat lăuntric de starea nenorocită a unui om lepros, dacă noi spunem: Dar eu doresc să am puțină distracție?

Când de exemplu israeliții serbau sărbătoarea de lună nouă, ei aduceau întotdeauna jertfe, între altele, așa cum am văzut mai sus, și jertfe de pace. De ce aceasta este așa de interesant? Jertfa de pace nu a fost adusă în totalitate lui Dumnezeu, așa cum era jertfa de ardere-de-tot, și de asemenea ea nu era nici adusă pentru un oarecare păcat, ci era *o jertfă de părtășie*. Din această jertfă își primea partea Dumnezeu, preotul și fiecare care era invitat la această jertfă. În felul acesta – așa că și Dumnezeu își primește partea Lui – ar trebui să serbăm și noi sărbătorile noastre.

Dacă citim legea jertfei pentru pace în Leviticul 7, vom citi acolo: „Și dacă va mânca cineva din carnea jertfei sale de pace a treia zi, nu va fi primită, nu se va socoti celui care a adus-o: va fi o urâciune; și sufletul care va mânca din ea își va purta nelegiuirea” (Leviticul 7.18). Învățăturile Vechiului Testament au fost scrise ca modele pentru noi și servesc ca încurajare, atenționare și învățătură, „pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit” (1. Corinteni 10.6; Romani 15.4; 2. Timotei 3.16,17). De aceea noi *trebuie* să căutăm să aflăm ce vrea Dumnezeu să ne spună. Când de exemplu Dumnezeu vorbește în Vechiul Testament despre boi, aceasta nu înseamnă că El ar îngriji de boi (Deuteronomul 25.4; compară cu 1. Corinteni 9.9,10). La fel de puțin Îl interesează în Leviticul 7 de consumul de carne, ci Îl interesează principiile spirituale. Același lucru este valabil pentru exemplul de mai sus cu îmbrăcămintea din materiale amestecate în Deuteronomul 22.11.

Deci unui israelit îi era interzis să mănânce a treia zi din carnea de la jertfa de pace, deoarece părtășia la mâncare nu trebuia despărțită de jertfă (sau de acțiunea de jertfire)? Nu voia Dumnezeu să arate clar prin aceasta că orice părtășie a devenit posibilă numai pe baza jertfei Domnului Isus și că această jertfă, această Persoană, care S-a jertfit, ar trebui să stea în context direct cu sărbătorile noastre comune? Dacă desprindem sărbătorile noastre de această Persoană și la sărbătorile noastre facem lucruri care sunt în contradicție cu onoarea Domnului, sau, ca să ne exprimăm cu cuvintele din Leviticul 7.18, „nu sunt plăcute” – nu ni se va atribui nouă atunci și ceea ce de fapt noi voiam să dăm lui Dumnezeu? Oricum jertfa de pace era și după trei zile încă o jertfă, care inițial a fost adusă lui Dumnezeu. Însă Dumnezeu spune aici nu numai că ea „nu va fi socotită”, ci că ea „va fi o urâciune”. Aceasta este o vorbire dură. Dar dacă noi nu-L facem pe Domnul Isus centrul sărbătorilor noastre, atunci aceste sărbători se degradează la nivelul de mese distractive, plăcute. În cele din urmă astfel de reuniuni sunt o urâciune pentru Dumnezeu. Pavel ne spune: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie orice faceți, faceți toate pentru gloria lui Dumnezeu.” Nu este suficient dacă noi facem sărbătorile noastre jumătate spre onoarea lui Dumnezeu și jumătate facem lucrurile lumii. Să urmărim să facem *totul* și nu numai *unele* spre onoarea lui Dumnezeu! Cu siguranță Dumnezeu va avea multă răbdare cu slăbiciunea noastră, dacă suntem sinceri în aceste lucruri.

Cum am spus, Noul Testament nu interzice sărbătorile, da, noi îl găsim pe Domnul Isus Însuși la o sărbătoare. Dar să citim ce s-a petrecut acolo. Chiar dacă numai „și El” a fost invitat (Ioan 2.2)¹, a devenit totuși foarte repede clar că El era necesar pentru menținerea bucuriei (despre care vinul este o imagine). Fără El, fără să devină vizibil ceva din gloria Lui, la toate sărbătorile noastre, așa cum a fost în Cana, va fi lipsă de bucurie (Ioan 2.3). În privința aceasta ne gândim desigur la *adevărata bucurie*, care nu are după aceea un gust amar. Dacă noi ne bucurăm de lucruri de care El nu Se poate bucura, atunci nu este posibil să împărtășim cu El bucuria, și această bucurie va avea întotdeauna după aceea un gust amar.

Fie ca sărbătorile noastre să aibă întotdeauna centrul acesta: ISUS HRISTOS!

Adnotare

[1] Uneori Ioan 2 este degradat ca „permis de folosire liberă” a consumului de alcool, deoarece Domnul Isus Însuși a transformat apa în vin. Însă să ținem bine seama, că evenimentul acesta este în mod deosebit un semn pentru iudeii care vor bea vinul cel bun (bucuria) literalmente abia la sfârșit: în Împărăția păcii de o mie de ani. Ei au o chemare pământescă, și din chemarea lor face parte consumul cu măsură a vinului bun. Odată va fi așa, că fiecare va șede „sub vița lui și sub măslinul lui” (Mica 4.4). Creștinii însă nu au primit făgăduința aceasta în tot Noul Testament, ei au o chemare cerească și au fost dăruți cu binecuvântări *cerești*. Timotei a trebuit chiar să fie încurajat, din cauza deselor lui îmbolnăviri de stomac, să bea „puțin” vin. Totodată trebuie să se țină seama că în timpul acela sărbătorile durau mai multe zile și erau prezenți foarte mulți oameni. Cu siguranță Domnul nu ar fi aprobat consumul exagerat de alcool, sau ar fi facilitat în vreun fel ca oaspeții să se poată îmbăta cu vin. Consumul exagerat de alcool este condamnat sever de El nu numai în Noul Testament, ci și în Vechiul Testament; dacă înțelegem bine răspunsul bucătarului șef, chiar și în cazul unor astfel de sărbători principal s-ar fi putut ajunge la astfel de ieșiri. Pe lângă aceasta să ținem seama că aici nu este vorba despre o învățătură referitoare la alcool, ci de învățături spirituale cu înțeles adânc și despre un *semn*, care va avea o dimensiune foarte mare. Nu se amintește că cele șase vase au fost complet golate. Mai degrabă trebuia să se arate: dacă Domnul dăruiește bucurie, aceasta este o bucurie mare, că nu mai poate avea loc nici o lipsă. De fapt istorisirea arată de asemenea că în alcool principal nu este nimic rău. Deoarece noi cunoaștem pericolele din timpul nostru, creștinii vor face bine să consume alcool numai în cazuri de excepție. Aceasta este valabil în mod deosebit la sărbătorile comune, unde nu fiecare – și aceasta chiar în mai multe sensuri – este la fel de „tare” și unde se poate întâmpla ca prin tăria noastră cel slab să cadă în păcat (1. Corinteni 8; Romani 14).

Tradus de la: [Unsere Feste \(1\)](#)

Traducere: Ion Simionescu